

Tereza Janišová

GRYF

který neuměl létat

Novela ze světa trilogie Erilian



Ilustrace Petr Vyoral

Tereza Janišová

GRYF,
KTERÝ NEUMĚL LÉTAT

Novela ze světa trilogie Erilian

Ilustrace Petr Vyoral

GRYF, KTERÝ NEUMĚL LÉTAT

Nudíte se? Pořídte si gryfa... Lyraz Perelian neměl po své promoci na Univerzitě magických věd ani tušení, jak velká pravda se v tomhle starém rčení skrývá.

Čerstvě vystudovaný mág s nadějnými vyhlídkami do budoucna se zaplete do sítě intrik, které mají ve městě čarodějů dobrou živnou půdu. S pošpiněným jménem pak odplouvá na jihovýchod, odhodlaný sám sobě vsugerovat, že nic takového jako Erilian neexistuje. Co se stalo během těch dvanácti let tvořících tajnou kapitolu Lyrazova života? A jak došlo k tomu, že se na jednom z předalekých ostrovů za Smaragdovým mořem potkali čaroděj a malý černý gryf, který neuměl létat?

Vyšlo také v tištěné verzi. Knížku si můžete objednat [ZDE](#).

*Všem, kteří umějí létat
na křídlech fantazie.*

První, co jsem uviděl, když se mi podařilo otevřít oči zprvu slepené slizkým bílkem, bylo bělozlaté peří mojí matky lesknoucí se v oslepujícím slunci. První, co jsem ucítil, byl ostrý klovanec, který mi má matka uštědřila na uvítanou v tomto světě.

* * *

Labutí věk nebyl pro mne ani zdaleka tak poetickým obdobím, jak by se dalo dle tvaru cifer čísla dvacet dva usuzovat. Univerzitu magických věd jsem týden po svých narozeninách absolvoval s červeným diplomem a jako slepý k houslím jsem následně přišel k jednomu ze zlatých křesel v kruhovém zasedacím sále Velké rady čarodějů. Toť všechny pozitivní události této mé životní etapy.

Posledním dnem laděným v tónině optimismu, kdy jsem se ještě tak naivně domníval, že svůj osud a budoucnost držím pevně v rukou, bylo úterý. Po naší promoci jsme se já a Selien natáhli do trávy pod košatým kolivníkem na univerzitním nádvoří a mladé léto nás hrálo do přimhouřených očí. Už tehdy mě musel můj nejlepší přítel nesnášet, ač si to možná sám ještě úplně neuvědomoval.

To, že se mě pár dní na to pokusil zabít, jsem nejprve přisuzoval nespravedlnosti, kterou Selien jistě pociťoval při zjištění, že jeho vysněné místo v Radě nabídli mně. Když po mně pak na té malé pláži pod útesem metal kouzla, jedno vražednější než druhé, vyrozuměl jsem z jeho teatrálně ublíženého monologu ještě jeden aspekt tak

dlouho potlačované nevraživosti vůči mně. Tím aspektem byla Orlaitha. Selien moji krásnou sestřenicí zbožňoval už od čaroškolních let. A moje krásná sestřenice zase od čaroškolních let zbožňovala mě.

Během vysokoškolských studií jsem nebyl zrovna příkladem cudnosti a strídmosti, to přiznávám bez okolků. Tomu, že jsme se s Orlaithou jednou (či třikrát?) navzájem fyzicky potěšili, jsem nepřisuzoval velkou váhu. Byl bych ale nerad, kdybyste si tuhle situaci špatně vyložili. Orlaitha byla totiž dcerou jakéhosi vzdálenějšího bratrance mé matky, takže pokrevní spojitost mezi námi byla velice naředěná. Jak se později ukázalo, nebyl tento lehkovážný vztah příliš dobrým počinem.

Zdrcený svou ztrátou, označil starý lord Tesian před Velkou radou smrt svého jediného syna jako promyšlenou vraždu, kterou jsem prý chladnokrevně zosnoval. Skutečnost nikoho nezajímala. Verdikt nakonec zněl: „Zproštěn viny pro nedostatek důkazů.“

Tak to ne, vážená a milá Rado. Vážené a milé město erilianské. Takový rozsudek si laskavě strčte do své ctěné zadní rýhy. Verdikt „zabití v sebeobraně“ zní přeci trochu jinak, než „zproštění na základě nedostatku důkazů“. Co si budeme namlouvat – zametání věcí pod kobereček se v Radě již stalo prakticky standardem. A že těch koberečků musíte mít v Sídle už pěknou zásobu! Být po celém tom martýriu, zradě a do nebe volající nespravedlnosti ještě vyloučen z Rady (to aby na této vznešené a prohnilé instituci neulpělo smítko špatné pověsti), byl pro mě tehdy vrchol všeho. Odplul jsem první

lodí mířící jihovýchodním směrem a několik nadcházejících let jsem pak sám sobě sugeroval, že nic takového jako Erilian neexistuje.

Mým podvědomým cílem a první volbou při stanovení směru plavby byl samozřejmě ostrov Kilaeraz. Místní palmy poskytovaly stín i oporu pro zavěšení houpačí sítě a letní sídlo rodu Perelianů mě vždy radostně vítalo ve své pohodlné náruči. Byl však tento tropický ráj tím pravým místem, po kterém teď mé ukřivděné ego a pošpiněné jméno toužily? Potřeboval jsem najít takové prostředí, které by dokázalo zastat funkci smirkového papíru a nhrubo setřít všechny křivdy, které jsem v sobě nesl.

Po těchto úvahách prodloužil jsem si plavbu na Kilaeraz o několik měsíců a o několik zastávek. Klid v duši jsem však nenalezl ani na ostrově Terketmek, kde jsem v místních čajovnách utratil menší jmění za orientální tabáky a vodní dýmky. Marně jsem hledal vnitřní mír mezi opuštěnými ruinami na Ifrintii a nenašel jsem jej ani v objetí čarokrásných laurientijských nymf. Byl jsem prázdnou skořápkou bezcílně křižující vody Smaragdového moře a usilovně rozhazující majetek rodu Perelianů po všech koutech světa.

* * *

***N**erozuměl jsem tomu. Nechápal jsem, proč matka všechno jídlo, které do našeho hnízda přinese, pokaždé spravedlivě rozdělí mezi všechny čtyři*

moje sourozence. Jen já jsem si vždy musel počkat na to, co zbylo. Pokud něco zbylo. A to se moc často nestávalo. Mí bratři a sestry se na ulovené lugeany, svišť'uchy

i kovce vrhaly pokaždé s dravou asertivitou našemu druhu vlastní. A já seděl opodál a čekal. Když na mě zbyla zpola oklovaná nožka nebo nějaká ta vnitřnost, kterou sourozenci opovrhli (či vyvrhli), byl to pro mě šťastný den. Většinou jsem ale usínal s prázdným žaludkem, který se křečovitým kručením marně dožadoval potravy.

Až po několika týdnech, během nichž mí sourozenci rostli a sílili, zatímco já zůstával hubeným nedochůdčetem, jsem zjistil, že v tom všem zřejmě bude hrát roli barva mé srsti a peří. Moje matka, sourozenci i všichni ostatní gryfové žijící ve skalních stěnách kaňonu, létali nad horkem rozpraskanou zemí hluboko pod nimi a jejich peří se lesklo v paprscích žhnoucího slunce jako zlato. Já se z vejce vyklubal se srstí i peřím černým jako noc.

Během mých námořních toulek ve vodách jihovýchodně od Sarveltu, na palubě obchodní lodi nesoucí poetické jméno Mořská okurka, jsem zjistil, že u sebe již nemám žádnou hotovost ani nic jiného, čím bych mohl zaplatit zbytek cesty. Moje nalodění v Nurfském přístavu totiž proběhlo v poněkud úspěšnějším stylu (na palubu jsem vskočil ve chvíli, kdy už byl můstek zpola vtažený dovnitř) a nikoho z posádky nenapadlo podezřívát slušně oblečeného

mladého Avaloniana z nedostatku finančních prostředků. S posledními penězi a se svým kloboukem jsem se ale rozloučil na ostrově Niukas.

Po pár hodinách plavby jsem sdělil tuto skutečnost kapitánovi a předpokládal jsem, že se spolu dohodneme jako dva gentlemani. V pobočkách Smaragdomořské banky jsem měl uloženo nemalé jmění, stačilo jen vybrat si na nejbližším civilizací dotčeném ostrově. Kapitán pokýval hlavou, řekl, že moji situaci naprosto chápe, a dodal, že si budu muset na příští zastávce vystoupit. Namítl jsem, že příští zastávkou je vyprahlá a nehostinná pustina zvaná Fumerika. Kapitán pravil, že si je této skutečnosti vědom a že mi přeje mnoho zdaru.

Stoje v promočených botách na široké pláži bohy zapomenutého ostrova mezi hromádkami vyvržených černo zelených řas jsem se díval na zád' lodi Mořská okurka, která odplouvala na severozápad.

Proč ne? Pokrčil jsem lhostejně rameny a vydal se po mokřém písku směrem náhodně zvoleným mým nosem. Koneckonců (a že byl tento ostrov skutečně koncem všech konců tohoto světa), třeba právě nehostinně vyprahlé prostředí této země poskytne mi tak dlouho hledaný duševní šmirgl.

Značkové boty z chromolí kůže, které jsem den před svou promocí zakoupil v módním domě Jasper & Kerlof, nechtěly za bohy uschnout ani na vyprahlé cestě klikatící se po oranžové prérijní pláni mezi kaktusy. Jak zábavný vlhkostní kontrast nastal mezi mými nohama a zbytkem těla. Asi po dvou hodinách čvachtavé chůze jsem

se ve společnosti ústa stahující žízňě a úporného vedra, proti kterému byla i má klimatizační kouzla krátká, dopotácel až k jakési nevelké koloniální osadě.

Několik málo let před mým narozením donesla se ke břehům Avalonie zpráva o bohatých nalezištích zlata na daleké Fumerice. Tato novinka a vize snadného zbohatnutí motivovala jistou skupinu Avalonianů lačnicích po dobrodružství a novém životě k přesídlení do těchto nepříliš probádaných zámořských končin. Zjednodušeně dřevěná napodobenina avalonijské architektury, k níž zřejmě stavitelé místních chatrčím ne nepodobných domků vzhlíželi, mi napověděla, že se právě nacházím v jedné ze zlatokopecských osad, které během posledních třiceti let na Fumerice vyrostly.

Podle nevydlážděných prašných uliček a oděru vznášejícího se nad impozantní kopou hnoje, která zaujímala čestné místo přímo uprostřed jakéhosi náměstí, jsem usoudil, že zvěsti o bohatství fumerických zlatých nalezišť byly zřejmě mírně přehnané.

Velká kouce byla během okamžiku rozklována a během několika dalších okamžiků zmizela

ve čtyřech ostrých gryfích zobácích. Já už se o získání svého podílu ani nesnažil. Nemohl jsem. Moje podvyživené tělo mi pomalu, ale jistě vypovídalo službu. Uprostřed toho obvykle neestetického krmícího rituálu – jaké štěstí! – přistála najednou přímo přede mnou ani ne z poloviny

oklovaná stehenní kost. Některý z mých bělozlatě opeřených sourozenců se vrhl na ulovenou kovci tak iniciativně a náruživě,

až její části poletovaly všude kolem.

Pustil jsem se do své nečekaně obdržené porce s nadšením a skoro polovinu kovčího stehna jsem

do sebe vpravil na jedno polknutí. Bohužel nemělo mé štěstí dlouhého trvání. Jakmile totiž sourozenci dojedli a jejich pozornost se obrátila ke mně, věnovali mi dle jejich názoru zasloužený klovací výprask. Ten jsem si vysloužil svojí drzou snahou nevyhladovět k smrti.

V osadě Nová Zlatotvrz jsem se uvedl efektním způsobem. Ihned po svém příchodu jsem totiž ponořil celou hlavu do dřevěného napajedla před koloniálem a jal jsem se doplňovat chybějící tekutiny způsobem značně nevybraným. Jak koně, které jsem svým počinem vyrušil během jejich zavlažovací chvilky, tak kolemjdoucí obyvatelé Nové Zlatotvrzi na mě zírali s výrazy nadmíru konsternovanými.

Nikdo z fumerických kolonistů (zlatokopů, honáků, banditů ani žen provozujících ono nejstarší povolání) neovládá magii. Bohům díky. Nemaje peněz jsem se zde tak nemusel řídit starým doporučením ohledně nelezení do hospody a místo tvrdé měny mi jako platidlo posloužila má kouzla. Fumeričané se nadšeně rozplývali nad každou, byť sebeprimitivnější transformací hmoty a obdivovali iluzivní magii, kterou by zvládl i průměrný žák druhého stupně základní čaroškoly.

Za přeměnu cukřenky v bílou růži jsem od hostinského obdržel pečeného zajíce a za vyčarování hejna pestrobarevných motýlů přede mne postavili džbán piva. Ubytoval jsem se ve skromně zařízeném pokoji nad hospodou a během několika dnů jsem si za pomoci vizuálně působivých kouzel vydělal i pár zlatých. Ze všech sil jsem se snažil zapudit všechny vzpomínky na profesora Mirma. Staříčkový kantor přetváření nám během studií na Univerzitě nesčetněkrát opakoval, že by raději jedl hlínu, než aby ze sebe za mrzký peníz dělal šaška a znehodnocoval význam vznešeného magického umění před nečarodějníky.

Ke svému zklamání jsem však zanedlouho zjistil, že i kdybych čaroval pro Zlatotvrzké osadníky každý den od rána do noci, zřejmě bych si stejně nestihl vydělat na cestu lodí, která měla u Fumerických břehů kotvit už za necelé dva týdny. Jak se den příjezdu lodi blížil, stále častěji mě přepadalo nutkání přetvořit své ponožky či kamínky posbírané na prašné cestě v napodobeninu avalonijských zlaťáků. Seběmenší chybička by ale mohla podvod prozradit a přísné sankce za padělatelská kouzla jsem nechtěl riskovat.

Byl jsem v háji. Až na to, že na Fumerice žádné háje nebyly. Jen vyprahlé pláně plné pichlavých kaktusů a sluncem vybělených lebek rohatých zvířat zvaných kovce. Hledal jsem šmirgl a taky jsem ho našel. Existuje-li země, která by se ke smirkovému papíru dala přirovnat, pak je to právě Fumerika.

Po týdnu stráveném na tomto únavně prašném ostrově třikrát větším než celá Avalonie bych dal všechno za svoji báječnou houpací síť zavěšenou mezi dvěma palmami před mým letním sídlem na Kilaerazu.

Jednoho dne, který byl stejně parný, zaprášený a nudný jako všechny ostatní dny strávené v Nové Zlatotvrzi, mi náhle svitla a zlatě se zablýskla naděje. Podle toho, co jsem se od Zlatotvrzanů dozvěděl, byly všechny dostupné zdroje zlata v okolí už téměř úplně vybrané. Jeden ze starých osadníků mi ale prozradil, že severovýchodně od Nové Zlatotvrze bych mohl najít to, co hledám. Ostatní kolonisté mi ovšem cestu do Rudého kaňonu důrazně nedoporučovali. Varovali mě před původními Fumeričany zvanými Kyklopačové a také před rozličnými druhy préríjních predátorů. Vidina dosud nevytěžených zlatých žil ale byla silně motivujícím elementem.

Od kováře jsem si vypůjčil postarší kobylu a klobouk s širokou krepou, rozloučil se s obyvateli Nové Zlatotvrze a po vyprahlé kaktusové pláni vyrazil na severovýchod.

Ten den bylo krásně. A já věděl, že umřu. Kupodivu to není až zas tak hrozný pocit. Z hnízda mě sourozenci vyštípali už před několika dny a matka jim v tom nezabránila. Ležel jsem teď pod malým skalním převisem ve stěně kaňonu. Vysoko nade mnou nebe a hluboko pode mnou

země, kterou jsem sice ještě nikdy neviděl zblízka, byl jsem si ale téměř jistý, že se to už brzy změní.

Z hnízd vylétala gryfí mláďata. Nejen moji sourozenci, ale i všichni ostatní vylíhnutí toho léta. Bylo jich tolik! Díval jsem se na ně a nic na světě jsem si nepřál víc, než také vzlétnout a proletět se nad kaňonem. Jenže moje vypelichaná křídla a téměř neexistující svaly by mě určitě neunesly. Co když ale...

Přesunul jsem se k okraji skály a zamžoural do slunce, před kterým se míhaly gryfí siluety. Třeba se to povede... Párkrát zakroužím nad kaňonem a pak odletím někam, kde pro mě bude dost jídla a kde budou žít jen samí černí gryfové, stejní jako já.

Nepovedlo se to. Tak hlady nakonec neumřu, blesklo mi během pádu hlavou, zatímco dno kaňonu už se těšilo, až mě přivine do své tvrdé náruče.

* * *

S kmenem Kyklopačů jsem se seznámil ve chvíli, kdy jsem nevědomky vjel na jejich území. V místě, kde se vyprahlá pláň noří do ústí Rudého kaňonu, mě obklíčili na svých strakatě flekatých koních. Všechny hroty šípů založených do napnutých tětiv se na mě špičatě usmívaly. To ovšem neplatilo o jejich kamenně se tvářících majitelích.

Silnější omračovací kouzlo by všechny domorodce bez větší vynaložené námahy složilo na zem a dopřálo jim ničím nerušený několikahodinový spánek. Mé gentlemanské nátuře se však značně

příčilo zachovat se k původním Fumeričanům takto nesporným způsobem a nechat je na vyprahlé pláni napospas místním predátorům. Pobídl jsem tudíž kobylu a nechal se domorodci odvést do jejich vesnice.

Kyklopačové se vyznačují několika typickými znaky: třásněmi zdobenými svršky zahalujícími jen minimální část jejich rudohnědé kůže, ptačími brky vplétanými do dlouhých uhlově černých vlasů a ostře řezanými rysy obličeje, jemuž vévodí jen jediná oční bulva usazená nad skobovitě zahnutým nosem. Jiný kraj, jiný mrav. A jiný počet očí.

Kyklopačská vesnice schoulená mezi skalními stěnami v ústí kaňonu sestávala z několika desítek kruhových stanů ve tvaru písmene A vystavěných z klacků a zvířecích kůží. Věřil jsem, že se mi díky mým diplomatickým schopnostem podaří s náčelníkem dohodnout a co nejdříve pokračovat v cestě za zlatými žilami a palubním lístkem. Nestalo se tak.

Kyklopačové mě hlouběji do kaňonu odmítli pustit. I přes jejich velice specifické nářečí jsem vyrozuměl, že několik mil za jejich vesnicí sídlí jacísi *poslové světla* a jejich klid se prý kyklopačský kmen zavázal střežit. Do srdce kaňonu může vstoupit pouze ten, kdo strávil sedm nocí v očištné rozmluvě s préríjnými duchy. Starého náčelníka navíc nesmírně zajímalo dění v *jiných světech* za *Velkou vodou*.

A tak se stalo, že jsem přes den Kyklopačům vyprávěl o svých cestovatelských zážitcích, zatímco v noci jsem ve společnosti milionů hvězd vedl dlouhé spirituální hovory s prérií a Vesmírem.

V rámci své usilovné duševní očisty jsem se spřátelil s náčelníkovou dcerou. Posadila se vedle mne k ohni, zahalena do kovčí kožešiny, dva dlouhé černé copy lemovaly tmavou tvář. Zahleděl jsem se do jejího velkého centrálně umístěného oka, v němž se odráželo noční nebe, a hned jsem věděl, co bude.

A bylo.

Náčelník mi druhý den oznámil, že budeme mít já a jeho dcera svatbu. Odůvodnil to tím, že když muž vezme dívce to nejcennější, musí si pak dotyčnou dívku vzít celou a pojmout ji za svoji choť. Náčelníkův otcovský postoj jsem zcela chápal. Na druhou stranu, v mých plánech otcovské starosti a povinnosti zahrnuty nebyly a zatím jsem je tam ještě nějakou rozumnou dobu zahrnovat nehodlal. Notabene pokud by se tyto starosti a povinnosti měly týkat hejna malých jednookých Pereliánek. V noci jsem z kyklopačské vesnice... Útěkem bych to nenazýval. Byl to spíše strategický ústup. Kaňon mě volal.

Za jízdy jsem usnul v sedle a probudil se až s východem slunce v samém srdci kaňonu. To, co mě probudilo, ovšem nebyly první sluneční paprsky. Ze spánku mě vytrhlo cosi obrovského, bělozlatého. Sněslo se to z nebe a jednou ze svých čtyř šelmích tlap mě srazilo

z koňského hřbetu na vyprahlou zem. Moje vypůjčená kobylna v tu chvíli aktivovala svůj pud sebezáchovy a okamžitě vzala všechna čtyři kopyta na ramena. Jen se za ní prášilo, když si to tryskem a s většinou mých zásob namířila zpátky ke kyklopačské vesnici.

Šelmodravčí útok jsem odrazil pohotově vyčarovaným štítovým polem. Po pár predátorových neúspěšných pokusech mě ulovit jsem byl nucen gryfa počastovat boxovacím kouzlem naměřeným přímo do jeho ozobí. Rozezleně zakřičel, div mi nepraskly ušní bubínky, nabral vzduch do mohutných bělozlatých křídel a byl ten tam. Pak už jsem ho viděl, jak krouží spolu s několika dalšími jedinci svého druhu vysoko nade mnou.

No výborně, řekl jsem si rozezleně, když jsem se celý zaprášený sbíral ze země. Ten přerostlý jarabák mi zničil skoro novou košili! Zbytky levého rukávu se teď barvily krví řinoucí se ze tří nehezky hlubokých drápanců na rameni.

Úkryt jsem našel v malé jeskyni schované v úpatí skalní stěny kaňonu, kde se mi pomocí hojícího kouzla podařilo krvácení zastavit. Vchod jeskyně jsem poté uzamknul bezpečnostním kouzlem a doufal, že bude proti gryfům dostatečně účinné. Seděl jsem zády opřený o načervenalou hnědou skalní stěnu jeskyně a v duchu jsem si shrnul svoji aktuální situaci: V tašce mám poloprázdnou čturu se zteplalou vodou a malý balíček sušeného kovčího masa. Ve skalních stěnách všude kolem mě pravděpodobně žije celé hejno gryfů, kteří by mě jistě uvítali jako zpestření svého jídelníčku.

Šance že se mi podaří najít zlatou žílu, nebyla s takovými vstupními podmínkami příliš vysoká. Stále tu ale byla možnost

návratu do kyklopačské vesnice. Z hodin živočichopisu, které jsem kdysi absolvoval na základní čaroškole, mi v hlavě utkvěl ten užitečný fakt, že gryfové jsou tvorové za dne bdělí a aktivní, zatímco v noci nabírají tito šelmodravci síly během hlubokého spánku. Byla tu tedy poměrně slušná šance vrátit se do bezpečí kyklopačské vesnice po západu slunce. Nezbyvalo by mi sice pak zřejmě nic jiného než se oženit s náčelníkovou dcerou, na druhé misce vah ale byla smrt žízni či rozsápáním. Prozatím jsem se rozhodl zůstat v kaňonu.

Pro čtenáře do magických věd a umů hlouběji nezasvěcené, kteří teď jistě kroutí hlavou nad tím, proč jsem si u všech bohů vodu a jídlo prostě nevyčaroval, zde musím vysvětlit jeden zásadní fakt týkající se gastrokouzel a hydromagie. Přetvoří-li totiž čaroděj dejme tomu kámen či kus dřeva v chutně vyhlížející, středně propečený hovězí biftek, nebo prostě jen v kus chleba, ztratí tímto kouzlem přesně tolik energie, kolik poté pozřením tohoto jídla získá. Proto se přetváření hmoty při přípravě jídla používá pouze tehdy, máme-li jako základ kulinářské magické přeměny ingredience stravitelné, ze kterých bychom mohli jídlo připravit i bez pomoci jakýchkoli kouzel. Obdobný zákon platí i pro vodní magii, díky které čaroděj sice získá sklenici vody, ale během provádění tohoto kouzla se mágův organismus adekvátně dehydratuje.

Spolkl jsem několik minimalistických doušků vody z čutory a snědl jeden proužek sušeného kovčího masa. Snaha představit si, že jím humra a popíjím k tomu mátový koktejl, neměla valného efektu.

Po „snídání“ jsem prozkoumal svůj úkryt a zjistil jsem, že ze zadní části jeskyně vede úzký tunel kamsi do nitra skalního masívu. Ukázalo se, že v labyrintu chodeb, tunelů, puklin a jeskyní, který Rudý kaňon ukrýval, se člověk ztratí daleko snadněji, než by se mohlo na první pohled zdát. Do vstupní jeskyně se mi podařilo vrátit po několika hodinách strávených průzkumem útrob skály, následovaným až nepříjemně dlouhým hledáním cesty zpět.

Ve skalním labyrintu jsem zjistil tři podstatné věci:

1. Na stěnách některých z jeskyň vyjímají se pozoruhodné malby stvořené kdysi v dávnověku někdejšími primitivními národy.
2. Tento jeskynní systém v sobě zřejmě cestu ven z kaňonu neukrývá, neb všechny odbočky ukázaly se nakonec jako slepé.
3. Nepodařilo si mi objevit nic byt' vzdáleně připomínajícího zlato.

Po návratu do vstupní jeskyně jsem několik chvil (snad vteřin či minut) stál v tom nízkém kamenném prostoru zcela bez hnutí a v naprostém tichu. Následovala salva slov tak nevybraných, vulgárních a hrubých, že by z nich ortodoxního zastánce slušných mravů dozajista postihla srdeční, mozková, či jiná tělesná příhoda. Naštěstí se v jeskyni zrovna žádný ortodoxní ani neortodoxní zastánce slušných mravů nevyskytoval. Byl jsem tam jen já, má taška, kterou jsem ve vzteku odkopl za jeden z balvanů, a absolutní bezmoc.

Ráno mě probudily šustivě svištivé zvuky. Z ústí jeskyně jsem přes průhlednou a lehce se vlnící stěnu bezpečnostního kouzla ale

viděl jen okřídlené stíny míhající se na dně kaňonu. Bylo jich znepokojivě mnoho. Co se to děje? Rojí se snad gryfové stejně jako vosy? Zvědavost mi nedala, musel jsem je vidět na vlastní oči.

Působení bezpečnostního kouzla jsem na chvíli přerušil a opatrně vyhlédl z jeskyně. S ideou gryfího rojení jsem nebyl daleko od pravdy. Nad kaňonem létaly stovky bělozlatých tvorů a předváděly úchvatnou akrobatickou podívanou. Poslové světla. Většina z šelmodravčích letců byla mláďata. Zřejmě jsem byl svědkem formy jakéhosi zvířecího rituálu, hromadného vylétnutí všech gryfat z rodných hnízd.

Prozřetelnost, osud či Vesmír, nejsem si jist, kdo z nich to byl, mi v jednu chvíli šeptem v mé hlavě doporučil, abych se podíval přímo nad sebe. Bylo velkým štěstím, že jsem tak učinil. V opačném případě bych byl v příštím okamžiku zasažen čímsi černým, řítícím se z výšky k zemi.

Polštář brzdícího kouzla, pod kterým jsem se v mžiku ukryl, vytvořily moje ruce více méně automaticky a na úplně poslední chvíli. Když to černé cosi dopadlo, kouzlo se pohlcením energie té padající věci vyčerpalo. A já okamžik na to držel v náruči gryfí mládě. Chvíli jsme na sebe vyjeveně zírali. Jako první se z prožitého šoku vzpamatoval malý gryf. Klovl mě do ruky, já zařval, gryf spadl na zem a bleskurychle zmizel v mé jeskyni.

* * *

Nechápal jsem, že jsem ještě stále naživu. Schoval jsem se v tmavém koutě mezi dvěma balvany. Ale ten tvor mě našel. Držel něco podobajícího se slunci. Zářilo to skoro stejně jasně a zlatě. Ale bylo to mnohem menší. Svítil si na mě tou plápolající věcí a já se choulil do klubíčka ve snaze být co nejmenší. Nezabil mě hlad, nezabili mě sourozenci, nezabil mě pád. Nakonec mě zabije ten tvor stojící na dvou nohách. Výsledek bude stejný. Doufal jsem jen, že se té stvůře vzpříčí některá z mých kostí v krku.

Přiznám se, že jsem se té myšlence tak úplně neubránil. Kovčí maso pomalu docházelo a k tomu, abych mohl nějak rozumně fungovat a používat svoji magickou sílu, jsem potřeboval energii ve formě vydatného jídla. Mládě bylo úplně bezbranné. Stačilo by jedno dobře mířené kouzlo. Stejně ten malý černý gryf vypadal dost zuboženě. Zřejmě vypadl z hnízda nebo ho ostatní gryfové shodili dolů ve jménu přirozeného výběru. Bude to rána z milosti. Ušetřím mu zdlouhavé umírání hladu a sám se tak možná obdobnému osudu vyhnu.

Mládě mě probodlo svýma jantarovýma očima, ve kterých se odráželo světlo z plamene v mé dlani. Temně zlatá nekonečnost ukrytá v tom pohledu mě zmrazila. Stál jsem tam, malý černý gryf mě hypnotizoval a já nebyl několik minut schopen pohnout ani malíčkem u nohy.

Když jsem se vzpamatoval, ulevil jsem si pronesením jakéhosi vulgárního citoslovce, a přestože mi bylo jasné, že toho budu brzy litovat, jsem položil před gryfa několik proužků kovčího masa. Jsi idiot, Lyrazi, nadával jsem v duchu sám sobě. To, že ses dostal do téhle překérní situace, ti nestačí. Teď máš na krku ještě malého hladového gryfa, kterému naservíruješ poslední zbytky svých zásob. Nejraději bych si v tu chvíli nafackoval. Místo toho jsem s rozněžněností v očích sledoval, jak gryfík hltá moje jídlo.

Posadil jsem se na tvrdou kamennou zem, zády se opřel o skalní stěnu a i potom, co dojedlo, jsem mládě zaujatě pozoroval. Bálo se mě a stále se krčilo mezi dvěma balvany na opačné straně jeskyně. Hlad byl ale mocnější než strach. Kovčí maso zmizelo v jeho ostře zahnutém zobáku během chvilky. Nějakou dobu pak sice ještě černý šelmodravec ležel bez hnutí a jen občas po mě lupl nedůvěřivým okem, které pak zase rychle schoval pod zpola vypelichaným křídlem. Pak ale sebral malý gryf odvalu a nesměle opatrným krokem se vydal za mnou.

Dal jsem mu ještě dva kousky masa, načež si gryfík k mému velkému překvapení položil hlavu na mou nohu a usnul. Opatrně jsem ho pohladil po špičatých opeřených ouškách. Spokojeně si odfrknul.

Rozhodl jsem se, že jakmile se setmí, vyrazím zpátky ke kyklopačské vesnici a prcka беру s sebou. Zlato nezlato, svatba nesvatba. Jiná cesta než přes domorodce z kaňonu nevedla a ochranné pudry ve mně náhle probuzené velely mi obětovat svoji svobodu, oženit se s kyklopačským děvčetem a zachránit tak svého nového šelmodravčího společníka (i sebe) od smrti hladem a žízní.

Kyklopačové říkají gryfům *poslové světla*. Jistě budou z přítomnosti jednoho z nich v jejich vesnici nadšeni a pravděpodobně mi odpustí i to, že jsem předtím opustil náčelníka a jeho dceru poněkud ve spěchu a bez rozloučení.

Když jsem se probudil, byla venku už tma. Jak jen jsem mohl usnout? Chtěl jsem přeci vyrazit hned po západu slunce. A kde je u všech bohů prcek?! V hrudníku se mi rozlila mrazivá panika, když jsem odněkud zdálky uslyšel tlumené kňučení a pískání. Okamžitě jsem byl na nohou a jako smyslů zbavený hnal jsem se skalním labyrintem do míst, odkud se zoufalé zvuky ozývaly.

Gryfa jsem nakonec našel v jedné z jeskyň, kterou jsem při předchozí návštěvě labyrintu opomenul navštívit. K mé velké úlevě, se prcek zdál být v pořádku. Zatímco jsem spal, vydal se odvážně na samostatný průzkum, už se ale neuměl vrátit zpátky. Když jsem do jeskyně celý udýchaný vpadl, okamžitě ke mně přiběhl a něžně mě klovnul do holeně.

To, že gryf náhodou objevil jeskyni, kterou jsem já předtím z nějakého důvodu přehlédl, mi bylo jasné okamžitě. Jistě, většina z jeskyň si byla navzájem velice podobná, takže se ale od ostatních skalních prostor lišila ve dvou zásadních bodech: Jednak tu ze skály vytékal pramen, který tvořil malé jezírko obehnané stalagmity. A co se druhého bodu týče, ten se ve formě malých, žlutě lesklých valounů leskl na dně onoho jezírka.

Opravdu velice zvláštní tvor. Když konečně pochopil, že ho volám, a po chvíli za mnou na těch svých dvou dlouhých nohách přidusal, začal se chovat jako smyslů zbavený. Skočil do jezírka, cákal všude kolem sebe a vydával při tom hystericky hýkavé zvuky. Pak začal z vody vytahovat lesklé žluté kamínky a cpal je do té duté pytlovité věci, co měl s sebou. S každým dalším vyloveným kamínkem vypadal nadšeněji.

S dostatečnou zásobou vody a několika zlatými nugety v tašce jsme já a gryfí prcek vyrazili na cestu za nejistou budoucností. Noc byla naším přítelem, který zaměstnával létající obyvatele kaňonu hlubokým spánkem, zatímco my jsme z gryfího teritoria unikli nezpozorováni.

Mrně se za chvíli unavilo a tak jsem ho musel nést. Bylo to sice mládě a navíc dost vyhublé, i tak ho ale byla plná náruč a za chvíli jsem měl pocit, že mi pod jeho vahou brzy upadnou obě ruce. Kdyby se v tu chvíli můj žaludek po dvoudenním půstu tak zoufale nesnažil sníst sám sebe, pomohl bych si magií a hned by se nám šlo o mnoho snadněji. Jenže na jakákoli, byť sebejednodušší kouzla jsem teď zkrátka neměl energii.

Ke kyklopačské vesnici jsme došli se svítáním. V duchu jsem si vytvořil seznam úkolů, které bylo nutno urychleně splnit: 1) Získat

od domorodců jídlo pro sebe i prcka, 2) odpočinout si a vyburcovat svoji magickou sílu k činnosti, 3) vsugerovat náčelníkovi, že sňatek mezi mnou a jeho jedinou dcerou není vlastně vůbec dobrý nápad.

Nakonec se mi podařilo splnit pouze třetí z předsevzatých úkolů, a to ještě způsobem, který jsem rozhodně neměl v plánu. Po mém příchodu totiž začali Kyklopačové z nepochopitelných důvodů panikařit. Ženy a děti se s jekotem utíkaly schovat do stanů, zatímco muži na mě mířili svými šípy, oštěpy a v pozoru měly připravené i pazourkové sekerky.

Zera fian! Zera fian! Volali všichni a znechuceně si odplivávali na zem. Nechápal jsem, co se děje. *Zera fian?* Co to má u všech bohů znamenat? Zřejmě si můj útěk z vesnice vyložili Kyklopačové hůř, než jsem předpokládal. Není divu, když jsem pohrdl sňatkem s dcerou jejich náčelníka.

Nakonec se ukázalo, že rozhořčení domorodců je zapříčiněno něčím zcela jiným. Náčelník mi pak nepřilíš mile podbarveným hlasem vysvětlil pravý význam těch dvou podivných slov, která všichni s takovým odporem skandovali. *Zera fian...* posel temnoty. Na rozdíl od bělozlatých příslušníků gryfiho druhu, které kyklopačové uctívají jako posvátná zvířata a posly světla, je pro ně (logicky) gryf černý jako uhel poslem temnoty. Rasisti!

Jeden z domorodců pak vytáhl zpoza třásňového opasku nůž a se suverénně pohrdavým výrazem v obličeji si to namířil přímo ke mně. Prý musí gryfí mládě okamžitě sprovodit ze světa, aby tak svoji vesnici ochránil před neštěstím a věčnou temnotou. Z posledních zbytků magických sil jsem svalnatého Kyklopače odrazil obuškovým

kouzlem a s mým malým poslem temnoty, který se mě držel sametovými packami kolem krku, jsem neelegantním úprkem vyběhl ze stanové vesnice.

* * *

***B**yl to obrovské! A bylo to všude kolem nás. Můj dvounožec tomu říkal moře. Z toho neuvěřitelného a úžasného zjištění, že existuje i něco jiného, než jen kaňon a vyprahlé planiny, jsem se skoro počůral nadšením. Vlastně nejen skoro. Dvounožec mi vynadal, ale uklidil to po mně.*

Za to, že jsme se mohli vydat přes moře na té plovoucí věci, dal můj dvounožec jinému dvounožci jeden z těch žlutých kamínků. Bylo tam ještě několik dvounožců a všichni na mě zvědavě zírali. Říkali, jak jsem roztomilý, drbali mě za ušima a ptali se mého dvounožce, jestli jsem spíš kotě nebo kuře. Ten je ode mě odehnal a řekl, aby si hleděli svého.

Nevěděl jsem, kam plujeme a bylo mi to jedno. Maso jsem dostával dvakrát denně, což bylo něco zcela neuvěřitelného. Byl se mnou můj dvounožec a slané vonící vítr mi čechral pírka i srst. Jen těm ptačím prevítům, kteří si provokativně plachtily všude kolem, jsem trochu záviděl.

* * *

Humr a mátový koktejl. Má milá houpací síť. Sprcha! Mlátil bych se hlavou o stěnu, že jsem předtím ve své uražené nadutosti pohrdl vlídností a pohodlnou náručí ostrova Kilaeraz. Na druhou stranu,

nepohrdnul-li bych Kilaerazem, netěšil bych se teď ze společnosti nebetyčně roztomilého posla temnoty. Poslíčka temnůtky. Bez ohledu na pravý význam těchto (původně dvou) kyklopačských slov, shledal jsem jméno Zerafian libozvučným a gryfovi už zůstalo.

Tropické podnebí, vydatná strava a léčebné procedury šamanky Abayomi měly na původně zbídačené a podvyživené gryfí mládě obdivuhodné účinky. Vystouplá žebra se schovala v měkké tkáni, černá srst zhoustla a získala lesk, vypelichané peří dorostlo. Za tři týdny nabyl Zerafian dvojnásobné velikosti a já se při pohledu na něj téměř neubráníl dojaté slze pyšného otce.

Abayomi ale můj balón radosti vyfoukla, když prohlásila, že takhle velký už se Zerafian asi nikdy nenaučí létat. To jsem nemohl dopustit! Na pár dní jsem se zavřel v knihovně perelianského letního sídla, kde jsem přečetl vše, co se třeba jen okrajově dotýkalo gryfího tématu. Společnost mi tu dělal jen Zerafian, který mi během té doby, ve snaze být nápomocen, překloval troje tkaničky od bot.

Z knihovny pak vyšel zcela nový člověk – gryfí odborník teoretik, dalo by se téměř říci. Napěchován vědomostmi o tomto pozoruhodném živočišném druhu jsem si troufl slíbit sobě i Zerafianovi, že jeho letecký potenciál nenechám zakrnět.

Kuriózní pohled naskytl se skupince kilaerazských dětí, které se toho podvečera přiloudaly na pláž u laguny. Kdosi, komu pravděpodobně přeskočilo, tam pobíhal shrbený pod vahou gryfího mláděte držícího se na jeho zádech. Ten člověk máchal nataženými

rukama nahoru a dolů, div si nevykloubil obě ramena, a malý gryf se ho pomocí svých křídel snažil napodobovat.

Výuková metoda netradiční, leč účinná. Pokaždé, když se Zerafianovi podařilo nabrat do křídel vzduch, pomohl jsem mu levitačním kouzlem udržet se alespoň několik vteřin ve vzduchu. Po dvou týdnech usilovného trénování se dostavily výsledky: vyhřezlá ploténka, hlubokými škrábančí ozdobená záda a taky Zerafian nadšeně svištící ve vzduchu nad lagunou.

* * *

Vzduch se pro mě stal stejně pevným a jistým elementem, jakým byla až do teď jenom země. Procházel jsem se po něm. Jen místo nohou jsem používal křídla. Můj dvounožec, přestože mi k létání pomohl, tuto schopnost sám neovládal, což byla škoda. I tak byl pro mě každý let zážitkem nepopsatelným a s ničím nesrovnatelným.

Postupně jsem objevil všemožné, dosud netušené funkce svých křídel a ocasu; Jak správně roztáhnout perutě, abych se mohl položit na vzdušné proudy a plachtit nad mořem spolu s racky (a v případě akutního hladu některého z nich slupnout). Do jaké pozice uvést tělo, abych předvedl elegantní vývrtku vysoko nad hlavami užaslých dvounohých mlád'at, která mi pokaždé nadšeně tleskala. Každý den jsem obletěl celý ostrov, viděl špičaté hory, deštné pralesy, vodopády i čajová pole, na kterých dvounožci sbírají malé zelené lístky. Vzpomínky na vyprahlé pláň, kaňon a bělozlaté gryfy se postupně vytrácely. Nikdy ale nezmyslely úplně.

Býlo na čase vyrazit. Po zjištění aktuálního stavu rodového konta, které jsem se jakožto poslední žijící Perelian zavázal zodpovědně spravovat, jsem se lehce orosil. Těch několik měsíců nepřilíš střídmeho životného stylu, kdy jsem pouze cestoval a utrácel, se adekvátně projevilo. I po připočtení hodnoty těch několika nalezených zlatých valounů jsem si musel přiznat, že je nastalá finanční situace poněkud hubenější, než by bylo ve srovnání s původním stavem konta zdrávo.

S nově nabytou zodpovědností, kterou jsem získal během výchovy malého gryfa, jsem se rozhodl, že znovu vydělám každý mnou prohýřený zlaťák a už se nebudu muset stydět před svými mrtvými předky. Podařilo se mi rozprodit mezinárodní obchod s kilaerazským čajem, který Perelianové provozovali po několika generacích, a zamrzl krátce po odchodu mého otce do krajin věčnosti. Přesněji řečeno do krajin zaživačích traktu drakohada, který jednoho krásného letního dne před jedenácti lety potopil otcovu loď nedaleko pobřeží Dyilských ostrovů. Pozřel při té příležitosti větší část čajového nákladu i celou posádku.

Tak začala naše obchodně cestovní léta. Se Zerafianem jsme procestovali valnou většinu ostrovů Smaragdového moře, navštívili jsme rozličné země tyto vody obklopující a objevovali jsme končiny avalonijskou civilizací dosud nedotčené. Tam všude byl kilaerazský

čaj žádán, objednáván a kupován. Jediným místem, které jsem během svých cest záměrně míjel a jehož existenci jsem usilovně ignoroval, bylo město Erilian.

Zásadní změna ve vztahu mezi mnou a mým gryfem nastala jedné zprvu poklidné noci. Status poklidnosti ovšem nebyl zachován dlouho a během několika málo minut se naše loď ocitla mezi čelistmi znepokojivě silné bouře. Kdyby se mi podařilo vyhrabat se z postele o chvíli dříve, zřejmě bych jako jediný čaroděj na palubě dokázal nadcházející katastrofu alespoň částečně zažehnat. Když jsem ale konečně vyběhl z podpalubí, v tu chvíli už po kolena plného vody, bylo už pozdě. Loď seděla zaklíněna mezi dvěma ostrými skalisky na mělčině ostrova, na kterém by i maják pocítil příznaky klaustrofobie, a do děravého kýlu teklo.

Když jsme pak druhý den ráno seděli se Zerafianem a neutonulým zbytkem posádky na skalisku někde uprostřed širého moře, kde nám společnost dělalo jen slunce a jeho pichlavě pálivé paprsky, nepanovala zde nálada dvakrát pozitivně laděná. Nevím, kdo z námořníků tu myšlenku nadhodil jako první, za chvíli ale na mě všichni spolutrosečníci začali apelovat, abych se nechal Zerafianem odnést na nejbližší obydlený ostrov a sjednal tam pro zbytek posádky záchranou výpravu.

Považoval jsem ten nápad za velice naivní a vysvětlil jsem, že Zerafian by let s osmdesátikilovou zátěží na zádech určitě nezvládl. V tu dobu mu už sice táhlo na šest let, tudíž co se tělesné konstituce

týče, dosáhl už téměř dospělosti. Rozpětí křídel ale měl přizpůsobené pouze své vlastní váze, takže mi idea použití gryfa jako dopravního prostředku přišla zcela nereálná.

Nakonec mě námořníci přesvědčili, abych to alespoň zkusil, nechal se Zerafianem vynést jen nějaký metr dva do vzduchu, a když se tento pokus ukáže neúspěšným, dají mně i mému gryfovi s podobnými nesmyslnými nápady pokoj. Už ale jen posadit se Zerafianovi na záda se ukázalo obtížnějším, než si mužstvo představovalo. Gryf si zřejmě myslel, že mi přskočilo a chystám se ho znásilnit, což se mu ani v nejmenším nezamlouvalo. Se znechuceným výrazem přede mnou uskakoval z balvanu na balvan, ocas stažený pod sebe.

Námořníci se vzniklé groteskní scény smáli a nebetyčně mě tím vytáčeli. Vztek mě nakonec vyburcoval k tomu, že se mi nepříliš elegantním způsobem podařilo usadit se na Zerafianově hřbetě a pobídnout ho k letu. Chudák gryf byl z mého požadavku v takovém šoku, že mě po chvíli vrávoravého balancování na vrcholku skaliska poslechl a nabral do křídel vzduch. K mému zděšenému překvapení jsme se do vzduchu nevznesli pouhý metr nebo dva, jak bylo původně v plánu. Gryfí rozpětí křídel i tělesná konstituce, jak jsem tehdy zjistil, jsou zřejmě silně naddimenzovány, protože i s dospělým mužským okupujícím jeho záda vyrazil Zerafian vzhůru rychlostí nebezpečně evokující blesk.

Dodnes netuším, jakým způsobem se mi podařilo náš první společný let ukočírovat. Vlastně jsem se o to nijak zvlášť nesnažil. Mojí hlavní starostí bylo udržet se gryfovi na zádech a nezahučēt

z výšky ani nevím kolika metrů do moře. Zerafian byl ale naštěstí díky svému intuitivnímu navigačnímu systému schopný najít nejbližší osídlený ostrov sám a do večera byl zbytek posádky spolu s větší částí nákladu zachráněn.

Nově objevený potenciál lidsko-gryfího přátelství jsem pochopitelně musel rozvinout v jeho plné míře. Uběhlo šest let od doby, kdy jsem malému Zerafianovi pomáhal naučit se létat. Teď se naše role vyměnily. Ten sedící na hřbetě jsem byl pro změnu já a každý den jsme trénovali. Zerafian byl zprvu trochu vyvedený z míry, protože s letcem na zádech se jeho aerodynamika i zatížení markantně změnilo. Zdálo se ale, že ho má společnost ve vzduchu těší a ochotně se snažil se změnami podmínek vyrovnat. Po několika týdnech každodenních cvičných letů jsme se s gryfem sžili. Já se naučil, jakým způsobem správně sedět a přizpůsobovat svoji pozici větrným podmínkám tak, abych byl Zerafianovi co nejmenší přítěží. Gryf zase postupně přišel na to, jak stylem svého letu zabránit mému pádu.

Roky na moři utíkají rychle. Obzvlášť ve společnosti gryfa, prosperujících obchodů a řady dobrodružných zážitků hodných knižního zpracování. Změnili jsme se oba. Moje bradka a knír se rozhodly uzavřít spolu s kotletami spojenectví a vytvořily tmavý plnovous. Image tajuplného mořeplavce byla na světě.

Zerafian, díky téměř každodennímu létání s mojí osobou na zádech, získal mnohem statnější konstituci, než je u ostatních příslušníků gryfího rodu běžné. Odborná literatura uvádí, že největší

samci dosahují v kohoutku maximálně sto třiceti centimetrů a to ještě pouze ve velmi ojedinělých případech. Zerafian měl v kohoutku sto čtyřicet čísel a nezdálo se, že by s růstem zatím hodlal přestat.

Když ve svých dvanácti letech dosáhl úplné dospělosti a jeho růst se ustálil, začal se Zerafian chovat podivně. Znepokojovaly mě jeho dlouhé lety na vlastní pěst, odmítal jíst naservírované maso a snědl jenom to, co si sám ulovil. Když měl hodně špatnou náladu, nenechal na sebe ani sáhnout. Jednou se po mně dokonce se zasyčením ohnal zobákem, načež si zalezl do podpalubí, kde ve skladu mezi sudy a bednami prospal celý den.

Zamknul jsem ho tam a na Dyilských ostrovech, které byly naší další čajovou zastávkou, jsem sehnal veterináře. Ten Zerafiana (za cenu několika klovanců a pěti zlaťáků) důkladně prohlédl, nenašel ale sebemenší příznak fyzické nemoci či zranění. Prohlásil naopak, že ještě nikdy neviděl gryfa tak dobře stavěného a vitálního a že za podivným chováním bude zřejmě stát příčina psychická, související s ukončením procesu dospívání. Gryfí puberta.

Potom, co jsem se tak neomaleně opovážil bránit Zerafianovi několik hodin v osobní svobodě a ještě jsem na něj nechal sahat cizího člověka, ihned po vyšetření uraženě vyběhl z podpalubí a odletěl pryč, aniž by se za mnou jedenkrát ohlédl. Srdce se mi rozbušilo neblahým tušením a pocitem viny.

***M**usel jsem. Teď nastala ta správná a jediná možná chvíle. Kdybych otálel ještě chvíli, neodhodlal bych se k tomu. Můj dvounožec tam stál a volal na mě. Ale já letěl pryč. A moje křídla věděla kam. Vrátil jsem se na místo, kde jsem se vylíhнул z vejce. Hluboko pod sebou jsem viděl svůj stín utíkající po vyprahlé pláni. A pak kaňon. Několikrát jsem nad ním zakroužil a vzápětí zamířil níž, ke skalním stěnám a bělozlatým gryfům. Hledal jsem svoji matku a čtyři sourozence. A našel jsem je. Všechny.*

Byly to už skoro dva týdny. Takhle dlouho ještě nikdy pryč nebyl. Čajovou cestu na Terketmek jsem zrušil a vrátil se zpátky na Kilaeraz, aby mě tak mohl Zerafian snadněji najít. Dny ale ubíhaly jeden za druhým a po gryfovi jako by se obloha slehla.

Přišel mi dopis. Pan Koneriel Jasper, majitel proslulého obchodního domu na Lordské třídě v Erilianu projevil zájem objednat si nemalé množství kilaerazského čaje do nově otevřeného oddělení s exotickými pochutinami. Dopis jsem zmuchlal a hodil do ohně. Bez svého gryfa jsem už o další obchodní cesty neměl zájem. A do toho intrikánského brlohu zvaného Erilian bych se nevrátil, ani kdyby starý Jasper koupil celou letošní úrodu.

Seděl jsem na pláži u laguny, bosýma nohama maně prohraboval bílý písek, nade mnou sametově černé nebe posypané miliony hvězdných teček. Oheň praskal a zmuchlaný dopis se v jeho

plamenech rychle měnil v našedle černou zkrouceninu. Sálavé teplo mi hladilo vousy a šumění vln doprovázelo hypnoticky fascinující tanec plamínek v ohništi. Ty plameny vážně tančily. A já do nich jako uhranutý a skoro bez mrkání zíral. Chvilími jsem měl dojem, jako bych tam zahlédl lidskou postavu. To ona tančila. Snažil jsem se zaostřit na její tvář, kolem které vířily tmavě ohnivé kadeře. Oči se mi klížily. Tančila v ohni, oheň držela v ruce, sama byla ohněm. Na zápěstí se jí třpytilo něco smaragdově zeleného.

Pravou tvářím jsem ležel v písku. Ranní slunce se dobývalo přes má zavřená víčka a papoušci v korunách palem vedli hlasitou konverzaci. Něco velkého a chlupatého se zlehka dotklo mého ramene. Vrátil se. Můj milý zlatý černý posel temnoty byl zase zpátky. Okamžitě jsem vyskočil ze země a pevně Zerafiana objal. Ke svému zděšení jsem okamžik na to zjistil, že je gryfovo peří na několika místech vyškubané a srst na hrudníku má slepenou zaschlou krví. Kromě pár škrábanců se ale nezdálo, že by utrpěl nějaké vážnější poranění. Krev na hrudníku nebyla jeho.

Až po chvíli jsem si pořádně prohlédl věc, kterou držel Zerafian v zobáku. Bělozlatá gryfí tlapa urvaná těsně za zápěstní kostí. Tak moje roztomilé zvířátko si bylo na Fumerice vyřídit dávné účty. Jako když luskne prsty, viděl jsem sám sebe najednou v odporně reálném světle. Nemohl jsem se přeci nechat zahanbit svým vlastním gryfem! Ten se, na rozdíl ode mne, dokázal postavit ke své minulosti čelem. A zobákem.

Okamžitě jsem Konerielu Jasperovi na spálený dopis odpověděl (kladně). Hned druhý den ráno jsme se Zerafianem a dvaceti bednami čaje vypluli na severozápad. Za vodami Smaragdového moře na nás čekala Avalonie, město čarodějů a nové příběhy.

TRILOGIE ERILIAN

Starobylé město vystavěné z kamení, cihel a magie.

Tři generace, tři čarodějky, tři příběhy.

Erilian 1 - Město čarodějů

Členy Velké rady se stanou jen ti nejlepší a nejmávanější čarodějové. Někteří neváhají získat jedno ze zlatých křesel v Kruhovém sále i za cenu zločinu. To ale mladičká čarodějka Kiara zatím netuší. Studium na Univerzitě magických věd, tajemný cizinec s uhrančivým pohledem i nečekané odhalení vlastní minulosti... Nemalé sousto pro jednu sedmnáctiletou zrzku, které magie obrátí život vzhůru nohama.

Erilian 2 - Kouzla na obzoru

Život v čarodějném městě Erilian se zdá být až pohádkově idylický. Kiařina dcera Zia, mladá spisovatelka, rebelka a čarodějka v jedné osobě, tento názor nesdílí. Jedné letní noci se rozhodne vzít svůj osud do vlastních rukou a uteče z domu. Na palubě plachetnice Bílý delfín se vydá na jihovýchod, odhodlaná zažít senzační prázdniny a najít inspiraci pro svoji knihu. Netuší ale, že pluje vstříc velkým tajemstvím, která dlouhá léta spala za obzorem.

Erilian 3 - Střípky hvězd

Fínka se umí ohánět smyčcem i dýkami a v žilách jí koluje magie, stejně jako její matce Zie a babičce Kiaře. Přichází doba krátkých vlasů a krátkých sukní, v ulicích města Erilian jezdí tramvaje a čarodějové poslouchají jazz. Na dávné časy a legendy se skoro zapomnělo. Nikdo nemá tušení o chystané pomstě, o spolku Maskovaných gentlemanů ani o pěti hvězdách, které se na obloze pomalu ale jistě seskupují do jedinečné liniové konstelace.

Trilogie ERILIAN vyšla jako knihy, e-knihy i audioknihy.

Tištěné knihy můžete objednat [ZDE](#).

E-knihy a audioknihy můžete objednat [ZDE](#).

Tereza Janišová se narodila 30. května 1989 v Praze. Hradčany, Petřín a křivolaké uličky Malé Strany byla místa, kde prožila dětství, a dodnes jsou pro ni velkým zdrojem inspirace. Po výtvarném gymnáziu vystudovala Fakultu architektury ČVUT, poté strávila nějaký čas v Londýně, kde pracovala v místním architektonickém ateliéru. Největší radostí ale pro ni vždy bylo psaní. Je autorkou čarodějné trilogie Erilian a historického fantasy románu Lvárka. Kromě psaní knih se Tereza věnuje architektonické žurnalistice, miluje tanec, kočky a cestování. www.terezajanisova.cz



COPYRIGHT

© Tereza Janišová
Gryf, který neuměl létat
Novela ze světa trilogie Erilian

Autorka: Tereza Janišová
Ilustrace: Petr Vyoral
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
1. el. vydání
Česky
Praha, 2021

ISBN 978-80-281-0157-2 (ePub)
ISBN 978-80-281-0158-9 (mobipocket)
ISBN 978-80-281-0159-6 (pdf)